

bestyrelsens Erklæring for, at hans Erhvervsevne nu maa anses for at ligge over den i 3die Stykke angivne Grænse. Saafremt den paagældende nu optages i Invalidforsikringen, er han (hun), uanset sin Alder ved Optagelsen, kun pligtig til at betale den Invalidpræmie, som han (hun) af Hensyn til sin daværende Alder vilde have været forpligtet til at betale, hvis han (hun) var blevet optaget efter den første Ansøgning (jfr. Lov Nr. 253 af 6. Maj 1921 § 5).

For saa vidt en Person indgiver Begæring om Invalidrente inden 3 Aar efter sin Optagelse i Sygekasse, og Invalidforsikringsretten efter sin Undersøgelse af Sagen kommer til det Resultat, at den paagældende allerede ved Optagelsen i Sygekassen var og blivende maa antages at ville være uden Erhvervsevne af praktisk Betydning, vil Sagen være at afvise.

Invalidforsikringsfondens Direktion drager derefter Omsorg for, at den paagældende udgaar af Invalidforsikringen, hvorhos Direktionen tilbagebetaler den paagældende det af ham erlagte Præmiebeløb med 5 pCt. Rente og Rentes Rente.

§ 2.

Naar Invalidforsikringsfondens Direktion gennem sit Tilsyn med Invalidrentenydere eller gennem Meddelelser fra andre, Myndigheder eller private, bliver opmærksom paa, at en Rentenyder ikke bør have Dispositionsret over den ham (hende) tilstaaede Invalidrente, træffer den efter en betryggende Undersøgelse af Forholdet, derunder Forhandling med vedkommende Ansøger (dennes paarørende) og Indhenten af Kommunalbestyrelsens Erklæring, i fornødent Fald Bestemmelse om, paa hvilken Maade Renten skal komme den paagældende til gode. I saa Henseende er Direktionen berettiget til at paakalde vedkommende Kommunalbestyrelsens Bistand, saaledes at denne enten udbetaler Renten eller medvirker til, at der træffes anden forsvarlig Ordning.

Skønnes forannævnte Foranstaltninger ikke tilstrækkelige til, at Renten anvendes paa forsvarlig Maade, paahviler det Direktionen at gribe ind efter Lovgivningens Regler, eventuelt at drage Omsorg for, at den paagældende Rentenyder umyndiggøres, jfr. herved Reglerne i Lov om Umyndighed og Værgemaal af 30. Juni 1922 §§ 2—3.

§ 3.

Det paahviler derhos Fondens Direktion, saa snart der foreligger en Kendelse fra Invalidforsikringsretten, hvorefter paagældende Ansøger maa anses for Invalid i Invalidforsikringslovens Forstand, at være opmærksom paa, om han (hun) som aandssvag, sindssyg, Epileptiker, tuberkuløs eller lignende bør tages under Forsorg af det offentlige i Medfør af Reglerne herom, jfr. Lov om det offentlige Fattigvæsen Nr. 67 af 9. April 1891, ændret ved Lov Nr. 122 af 29. Marts 1920, og i bekræftende Fald straks at sætte sig i Forbindelse med de paagældende Myndigheder for at faa den fornødne Særforsorg etableret, jfr. herved Lov om Værgeraadsforsorg Nr. 237 af 12. Juni 1922 §§ 19—20.

§ 4.

For saa vidt angaar invalidforsikrede, som anbringes eller er anbragt for offentlig Regning paa en af de i Fattiglovens § 61 omhandlede Anstalter eller af en saadan Anstalt under dennes vedvarende Tilsyn hos private, drager Invalidforsikringsfondens Direktion Omsorg for, at den en saadan Person tilkommende Invalidrente efter Omstændighederne udbetales til Dækning af de med nævnte Ophold forbundne Udgifter, medens det eventuelt tiloversblevne Beløb udbetales den paagældende selv (jfr. §§ 2 og 3).